

realitzat durant dècades. I una gran part, una part fonamental d'aquest èxit es deu als músics, a les seues famílies i a la federació i les seues escoles de música.

Per a mosatros és important el que vosté diu. I vosté automàticament recorre a dir-mos el que fem o el que deixàvem de fer. Ací el que estem parlant –i avui tenim el privilegi de tindre als responsables de la federació– és de quins eren els seus compromisos. I els seus compromisos eren al llarg de tota la legislatura o de tot el període, els quatre anys, incrementar sis milions per a les escoles de música, que és del que li estic parlant. No li estic parlant del que també donem a la de folklore o del que també donem a la de dolçaina o... No, li estic parlant, dins de la federació de societats musicals, el que donem per a les escoles de música: 60.000 alumnes, 60.000 músics en les seues famílies. Això són les persones, i d'això parlem. I en eixe tema vosté té un saldo negatiu. Estava compromés amb sis milions i només n'ha donat un. Per això jo li preguntava que quant pensa ficar al 2018, perquè no m'ha contestat a la meua pregunta.

Jo li dia: per al 2018, ¿quina quantitat se destinarà per a les escoles de música? I ahí és on mos haguera agradat..., perquè altra cosa important a tindre en compte és que eixe serà l'últim pressupost executiu seu, senyor Marzá.

I ahí és on mosatros haguérem vullgut escoltar, si no els cinc que queden, si no el deute polític i social dels cinc, almenys dos, tres milions, i haguérem eixit d'ací tant els representants de la federació com mosatros un poquet més satisfets.

Però si tota la resposta és dir que mosatros ho fem millor que els que ho feen abans i que han ficat un milió per a repartir entre tots, doncs, bé. Sí, ha incrementat les quantitats, però no està donant resposta ni al que jo li pregunte ni a l'autèntica necessitat social de les escoles de música de la Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana, dels 60.000 alumnes d'eixes escoles, de les 60.000 famílies que estan vinculades a eixos alumnes i a eixes escoles. I el que és més important, del que aporten musical, artísticament i socialment als nostres municipis i a la nostra comunitat. El que vam gaudir el diumenge, senyor Marzá. Això és el que jo li preguntava i això és el que esperàvem que mos haguera contestat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mulet.

Li contestarà el conseller.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

De fet, nosaltres compartim eixa visió i, si no compartírem eixa visió, fins i tot anem més enllà, perquè vosté diu..., pareix

que no hàgem fet res i hem pujat un 25%. Un 25% no està malament, ¿eh?, no està malament, donades les circumstàncies del pressupost de la Generalitat valenciana. Un 25% en dos anys, de 5.400.000 a 6.800.000.

¿És suficient? No. No, volem que siga més. I li he dit que la nostra voluntat és que siga més. I ja que estem, com vosté, persona de criteri i que ho és molt, i que té criteri propi en moltes qüestions, l'anime que vinga a la manifestació per finançament, perquè si tinguérem un bon finançament, (*aplaudiments*) podríem pujar més d'un 25%, encara més... encara més d'un 25%. No només un 25%, més d'un 25%. I és el que volem i és el que estem treballant.

I a més a més de pujar eixe 25% que hem pujat en dos anys, amb el finançament que tenim –imagine's si en tinguérem més–, aniríem més ràpid... No només hem fet qüestions econòmiques. També s'ha de cuidar, i vosté ho sap bé, que al món de la cultura en el conjunt de les persones les hem de cuidar més enllà dels diners. A banda dels diners, que hem pujat ja un 25% i volem que siga més. Perquè també, també hem ajudat, ¿a què? A formar, per exemple, en els àmbits dels centres de formació de professorat: també poden accedir ja els mestres de les escoles de música. Poden accedir a la formació del professorat que fem des de la conselleria. Això és un avanç també, i cal seguir millorant en això.

També hem obert les portes..., i així és com volem nosaltres que es puguen canviar i s'han canviat les ordres de subvencions, perquè no tot és només la quantitat, sinó també com se repartixen. I això ho hem fet en col·laboració amb la federació de societats musicals. Tenim en compte eixos músics dels quals vosté parlava, que nosaltres ens estimem tant com vostés. Ací ningú dirà qui s'estima més a uns o a altres, tant com vostés com a mínim, ¿eh?, i per tant, que estem treballant conjuntament.

Per tant, ja li dic, hem augmentat els recursos un 25%, sense un finançament just. Ajude'ns a aconseguir el finançament que pertoca, que és el seu govern el que no ens l'està donant. I, a més a més, obrim les portes a tot allò que no només diners, sinó que també ajuda que u pugua desenvolupar la seua tasca en el dia a dia.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, passem a la següent pregunta, que és la 980, que formula la il·lustre diputada Ana Besalduch al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport. Té vosté la paraula.

La senyora Besalduch Besalduch:

Gràcies, president.

Bona vesprada, conseller.

Maig del 2015, govern de canvi. El nou govern valencià havia arribat per a ficar al centre de les polítiques les persones, i no

podíem deixar que això seria una frase feta. Havíem d'immediat ficar damunt de la taula de treball mesures per a ajudar les persones, que era al que havia vingut este govern.

Unes d'eixes primeres mesures que es van ficar en marxa en aquell moment va ser el programa Xarxa Llibres: llibres de text gratuïts a través de la creació de bancs de llibres a les escoles i als instituts.

Un programa que anava destinat a uns cinc-cents alumnes del país, que no es podia retardar, donades les circumstàncies que estaven travessant les famílies en aquell moment, circumstàncies econòmiques molt complicades i que per a moltes era molt difícil quan arribava el mes de setembre comprar una cosa tan bàsica i fonamental en el desenvolupament d'un xiquet o d'una xiqueta com eren els llibres de text.

Ajudar les famílies i ficar els alumnes al centre de les polítiques era la prioritat.

Algunes institucions governades pel Partit Popular parlaran aleshores que la mesura era inclús il·legal, que estàvem fent una il·legalitat. Parlàvem també que era precipitada i que hauríem d'esperar per a implantar-la. Però la reflexió era: ¿poden esperar les famílies? No podien esperar, senyor conseller, les famílies.

També auguraven en aquell moment que seria un caos la implantació d'este programa. Inclús l'ajuda que demanàvem a les diputacions en aquell moment –les governades pel Partit Popular– en un principi van amagar, en dir que no anaven a participar i que no anaven a col·laborar.

Però, afortunadament, gràcies a la pressió de les famílies i de molts alcaldes i alcaldesses del Partit Popular també, que són els que saben de primera mà..., –els alcaldes som els que ho sabem– què és el que necessiten les famílies dels nostres pobles, eixa pressió va fer que recularen i que al final aconseguiren entre tots ficar 100 milions d'euros en aquella primera edició de Xarxa Llibres.

És veritat que els inicis no van ser fàcils, conseller. És veritat. Però també és veritat que, a hores d'ara, el banc de llibres està totalment consolidat i que els xiquets i les xiquetes reben a l'inici de curs els llibres en tota normalitat.

Encara..., este mes de juliol, encara parlaven alguns membres del Partit Popular de catàstrofe. Inclús se van inventar i dir, «no, ahora tendremos que declararlo en la declaración de la renta y pagar», que també va ser mentira. I que... «ara, les escoles hauran de comprar els llibres i la conselleria no pagarà». Senyor conseller, no pagarà. Tot eren uns auguris aixina rars.

Quan tots els centres públics han cobrat els diners del Xarxa Llibres, el 80% dels concertats també l'han cobrat, i els que no l'han cobrat és perquè encara no han justificat perquè la conselleria puga enviar els diners.

Per tant, en a penes dos cursos, conforme dia la conselleria en aquell moment, en el 2015, en a penes dos cursos dia la conselleria es farà realitat una demanda de les famílies valencianes. I avui és una realitat el programa Xarxa Llibres i la gratuïtat dels llibres de text, senyor conseller.

Tot això, ¿quin ha sigut, des de la implantació, la repercussió social i econòmica en les famílies valencianes del programa Xarxa Llibres, conseller? *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Li contestarà el conseller.

Honorable conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

I gràcies, senyora diputada.

El cert és que era un compromís d'este govern el que els nostres xiquets i xiquetes no tingueren ningun tipus de peatge per a accedir a l'educació obligatòria i, per tant, que fóra realment una educació universal i gratuïta, i això és el que nosaltres hem treballat des del primer moment. Eixe era l'objectiu. Sabíem que era difícil, perquè és cert, no totes aquelles coses que són canvis substancials en la manera de treballar d'un dia per a un altre són de difícils de gestionar en el primer moment. Però, com vosté dia, no era un temps d'esperar, era temps d'actuar, perquè realment tots els xiquets i xiquetes pogueren accedir a eixos bancs de llibres que hui són una realitat. I, com vosté molt bé ha dit, han ajudat que tant alcaldes, com regidors com el conjunt de la ciutadania puguem vore que els nostres xiquets i xiquetes, quan comença el curs, les seues famílies no passen vergonya per dir que no poden pagar els llibres, i que per fi poden tindre en igualtat de condicions, tinguen els recursos que tinguen, els mateixos llibres que els seus companys.

Per tant, estem molt més que satisfets d'eixe programa, que evidentment ha anat millorant al llarg de la seua aplicació i que ha servit, com díem abans, per eixe objectiu bàsic que l'educació siga realment universal i que siga realment gratuïta, sense uns peatges perquè u accedisca al coneixement.

Mire, em preguntava per com valorem i quines han sigut les millores socials que hi han hagut en este programa. Dir-li només que, de partida, fins al moment que vam arribar nosaltres, hi havia un programa estrela de l'anterior govern, que es dia Llibrell, que va generar 146 inscripcions en dos anys per a canviar llibres, 146 inscripcions en dos anys. En menys de mitja hora de Xarxa Llibres ja havíem més que quadruplicat els participants en el programa. De fet, ara mateix participen 377.000 famílies, 377.000 xiquetes i xiquetes que participen del banc de llibres.

En un inici, en el programa de Xarxa Llibres que ajudava al seu finançament, van participar 320.000 alumnes. Per tant, hi ha hagut un augment de gent que ha anat participant, perquè el programa s'ha consolidat i aquells als quals havien vullgut generar dubtes, s'han resolt completament quan han vist que participen, que tenen els llibres i que hi ha un banc de llibres al seu voltant.

Preguntava pels beneficis. Mire, els càlculs, segons diferents institucions independents –no som nosaltres els que ho hem fet–, és que estan de mitjana al voltant de 280 euros d'estalvi per família, en alguns casos més, en alguns casos menys, però vora 280 d'estalvi de família per cada inici de curs. Però no només un benefici econòmic per a la família. Hi ha un benefici social i pedagògic, que és que els xiquets i les xiquetes aprenen a reutilitzar, a utilitzar millor els llibres, a cuidar més els materials que són comuns i, per tant, a treballar més de forma..., mirant al conjunt de la societat; mirant-se no només ells mateixos, sinó a cuidar el conjunt dels materials.

I, a més a més, uns beneficis dels quals normalment la gent no parla i que per a nosaltres són igual d'importants, que són els beneficis ecològics. I és que és molt més sostenible esta mesura que no continuar canviant de llibres tots els anys, totes les tones de paper que són necessàries, totes les tones de fusta que eren necessàries, totes les tones d'aigua que feen falta per a generar tots eixos llibres, que hem evitat i que hem ajudat també en una mirada de sostenibilitat que el nostre planeta estiga menys extret, que tinga menys extracció i menys (*inintel·ligible*) ... també.

Per tant, estem ajudant també que de manera..., una mirada més sostenible, puguem tindre una millor terra, un millor futur per a totes i tots. Per tant, un programa que ha sigut pedagògic, molt pedagògic per als xiquets i les xiquetes; un programa que ha sigut molt social, perquè ha ajudat a aquells que més ajuda necessitaven, que menys tenen; i un programa que també ha sigut amb un gran benefici ecològic.

Per tant, per a nosaltres, una gran satisfacció per haver pogut fer, haver pogut millorar eixe programa en este transcurs del temps i posar al punt del botànic allò que vam dir que anàvem a fer: que els xiquets i les xiquetes puguen estudiar sense una barrera econòmica.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Passem a la següent pregunta de control, també al conseller d'educació. L'il·lustre diputat Fernando Delgado que pregunta al conseller.

Li done la paraula senyor Fernando Delgado.

El senyor González Delgado:

Gracias, *president*.

Gracias, *conseller*.

La pregunta que le había planteado es una pregunta demasiado simple, demasiado corriente, qué hace la consejería de educación y cultura por la lectura.

Bien, es verdad que no estamos en las listas de comunidades lectoras, no estamos en la mejor de las situaciones. Es verdad

que a lo largo del tiempo se ha hecho poco por fomentar esta lectura. Es verdad que no solo corresponde a los gobiernos fomentar la lectura, sino que es una responsabilidad de los padres. Yo mismo he ido a dar conferencias sobre lectura en muchos sitios y me he encontrado luego con padres que preguntan ¿qué puedo hacer para que mi hijo lea? Y lo que tú respondes es, pues que lo vea a usted leyendo, ¿no? De manera que también es una responsabilidad de los padres.

Y también el ámbito de la lectura ha sido un ámbito cambiante. Hoy, con las nuevas tecnologías, con este nuevo mundo mediático, claro, no cabe concentrar la lectura solo en los libros de papel. Que conste que yo como anciano que soy pues soy un lector de papel, pero realmente la nueva realidad nos invita también a contemplar un nuevo espacio de lectores. Y en ese sentido me gustaría saber también qué puede hacer o qué va a hacer la *consejería* en el ámbito de este tipo de lecturas.

Luego, por otro lado, me importaba subrayar, me importaba preguntarle por la relación escuela-biblioteca. En muchos pueblos de la comunidad que he visitado me he encontrado con bibliotecas deficientes en la escuela y deficientes en el pueblo. Y no veo razón por la que en algunos pueblos la biblioteca no pueda ser común a padres y a hijos y no pueda ser común a la escuela y a la ciudadanía.

Por qué tenemos que multiplicar el número de bibliotecas, cuando una biblioteca común no solo puede ser un servicio, en fin, conveniente, sino también un espacio de encuentro cultural de los padres con los hijos, de los niños con los mayores en cualquier pueblo. Porque es muy importante la relación educación-cultura. Es más, cuando hablamos de cultura, que es muy genérico la visión que se tiene de la cultura, hay tantos espacios de la cultura, tantos que le diría que yo entendería, en fin, una consejería de educación que tuviera elementos culturales, pero también un consejería de turismo que albergara la cultura y una consejería de presidencia que se preocupara del patrimonio.

Creo que la cultura es muy amplia. A mí, yo, muchas veces, me han llegado a preguntar o he tenido que intervenir sobre el arte rupestre en la comunidad. Como comprenderá, bueno, pues he aprendido, he aprendido mucho y se aprende mucho en la comisión de cultura. Pero realmente en una comisión de cultura son muchas las materias que se pueden tratar, y lo mismo puede pasar en una consejería de cultura. Es en cambio importante la relación cultura-escuela, por lo tanto, la relación biblioteca-pueblo.

Y en este sentido me parece que la lectura encontraría un espacio más abierto y yo creo que sería una gestión cultural más eficaz y más realizada, también costaría menos dinero, pero no creo que sea eso lo más importante.

Y quería decir una cosa también, los bibliobús. He visto, por lo que yo sé, es verdad que para esta tarde no me he informado sobre cómo andrà eso de los bibliobús, pero los bibliobús en nuestras periferias yo creo que cumplen un papel muy importante y hay, por lo que yo vi, algunos. Pero quizá sea una experiencia a comenzar o a tener en cuenta.

Gracias. (*Aplaudiments*)